

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/120/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117212779
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Kúšová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1117212779.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kúšovej a členiek senátu JUDr. Tatiany Pastierikovej a JUDr. Dany Šiffalovičovej v právnej veci žalobcu: Železničná spoločnosť Slovensko, a.s., Rožňavská 1, 832 72 Bratislava, IČO: 35 914 939, proti žalovanému v 1. rade: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, žalovanému v 2. rade: R. P., F.. XX.XX.XXXX, E. F. XX, XXX XX H., o zaplatenie 1.582,29 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 28Cb/78/2017-64 zo dňa 19.02.2018, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 28Cb/78/2017-64 zo dňa 19.02.2018 potvrdzuje.

Žalovaní v 1. a 2. rade majú proti žalobcovi právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol v celom rozsahu, žalovanému v 1. rade a žalovanému v 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v celom rozsahu. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 24.05.2017 sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal spoločne a nerozdielne žalovaného v 1. rade a žalovaného v 2. rade na zaplatenie istiny vo výške 1.582,29 eur spolu s úrokom z omeškania a náhrady trov konania. Žalobca svoj nárok odôvodnil tým, že dňa 24.11.2014 o 8.25 hod došlo k zrážke vlaku Z. XXXX W. s cestným vozidlom typu Š. M. EČV: PO XXX L., na aktívnom železničnom priecestí v úseku medzi Ž. H. - R. Š., km 21,134. Pri nehode došlo k poškodeniu elektrickej poschodovej jednotky (EPJ) číslo XXXXXXXXXXXX-X, ktorej vlastníkom je žalobca, ako aj k meškaniu troch vlakov žalobcu v trvaní celkom 109 minút. Poukázal na to, že na základe výsledkov šetrenia, vinníkom bol označený vodič cestného vozidla - E. C., v dôsledku nerešpektovania svetelnej a zvukovej výstrahy, čím porušil aj povinnosti v zmysle ustanovenia zákona č. 8/2009 Z.z.. Uviedol, že v čase dopravnej nehody bolo cestné vozidlo EČV: PO XXX L. (nespr. T. XXX AK), ktorého vlastníkom je žalovaný v 2. rade, poistené u žalovaného v 1. rade na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX, na základe čoho si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody dňa 09.12.2014 vo výške 21.163,82 eur, v zmysle faktúry vystavenej opravcom žalobcu. Poukázal na to, že žalovaný v 1. rade vyhodnotil nárok žalobcu ako oprávnený, avšak z položky nákladov na opravu dráhového vozidla odpočítal sumu 1.582,29 eur, ako amortizáciu - odpočet za zhodnotenie. Žalobca s týmto postupom žalovaného v 1. rade nesúhlasil, čo mu aj oznámil. Trval na tom, že žalovaný v 1. rade mu dôvody takéhoto konania nevysvetlil, nezdôvodnil. Mal za to, že k zhodnoteniu veci nedošlo, výsledkom opravy je uvedenie veci do stavu pred poškodením. Zdôraznil, že koľajové vozidlá sú pomerne špecifickou vecou, ktorá nie je bežne dostupná, a teda ani náhradné diely nie sú bežne dostupné, preto napriek snahe žalobu bolo potrebné obstarat' nové náhradné diely a tak docieľiť opravu vozidla. Mal za to, že v konaní nie je sporná povinnosť žalovaného v 1. rade nahradiť škodu, ktorej

rozsah nie je sporný a žalovaný v 1. rade ho uznal v celom rozsahu, ako nie je sporný nárok ani v časti v ktorej ho žalovaný v 1. rade uznal tým, že ho zaplatil.

Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení k žalobe uviedol, že dňa 6.11.2013 so žalovaným v 2. rade uzavrel poistnú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, ktorej predmetom bolo povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom Š. M.B., EČV: H.. Konštatoval, že na základe oznámenia žalovaného v 2. rade o zániku poistného rizika, povinné zmluvné poistenie vyššie uvedeného motorového vozidla zaniklo v zmysle § 9 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z. ku dňu 22.12.2014. Uviedol, že dňa 25.11.2014 bol žalovanému v 1. rade nahlásený vznik poistnej udalosti zo dňa 24.11.2014, ku ktorej došlo v dôsledku zrážky vlaku Z. XXXX W. s vyššie uvedeným motorovým vozidlom, ktoré bolo v čase dopravnej nehody povinne zmluvne poistené u žalovaného v 1. rade. Zdôraznil, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo/48/2012 zo dňa 28.03.2013, na ktoré poukázal žalobca, sa týkalo dopravnej nehody dvoch cestných motorových vozidiel a nie zrážky železničného vozidla s cestným motorovým vozidlom, ktorá je predmetom tohto konania. Mal za to, že v rámci poskytnutia poistného plnenia týkajúceho sa poistnej udalosti č. XXXXXXXXXXXX boli žalobcovi uspokojené všetky nároky, na ktoré mal nárok. Okrem toho vzniesol námietku premlčania žalobcom uplatňovaných nárokov vo vzťahu k žalovanému v 1. rade aj vo vzťahu k žalovanému v 2. rade. Uviedol, že žalobca mal vedomosť o vzniku škody, o jej výške a o osobe, ktorá za ňu zodpovedá najneskôr dňa 13.04.2015, a to zo správy Železníc Slovenskej republiky, Bratislava č.: XXXXX/XXXX/ÚS Ž.J.-J. P. zo dňa 30.01.2015, príkazu k fakturácii č. XX/XXXX zo dňa 07.04.2015, faktúry č. XXXXXXXXXXXX. Zdôraznil, že od tohto dňa žalobcovi začala plynúť dvojročná premlčacia lehota, ktorá uplynula dňa 13.04.2017. Poukázal na to, že žalobca podal žalobu na súde dňa 24.05.2017, teda po uplynutí premlčacej lehoty na uplatnenie jeho nárokov na náhradu škody, týkajúcej sa predmetnej dopravnej nehody.

Súd po vykonanom dokazovaní vec právne posúdil podľa ustanovení § 132 ods. 1, § 182, § 191, § 192 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 1, § 261 ods. 1, § 265, § 340 ods. 1, 2, § 365 ods. 1, § 324 ods. 1, § 340 ods. 1, § 365 ods. 1, § 369 ods. 1, 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), § 420 ods. 1, 2, § 415, § 106 ods. 1, 2, § 101, § 122, § 813 ods. 1, § 788 ods. 1, § 790 ods. 1, § 791 ods. 1, § 795 ods. 1, § 796 ods. 1, § 797, § 799 ods. 2, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb. ktorým sa vykonávajú ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 15 ods. 1, 2 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej ako o PZP“).

Súd mal za preukázanú existenciu poistného vzťahu a následne vzťahu o náhrade škody. Konštatoval, že v zmysle § 15 ods. 1 zákona o PZP, nárok bol uplatnený voči osobe pasívne legitimovanej, pričom medzi poistiteľom žalovaným v 1. rade a žalobcom je právny vzťah kvalifikovaný ako právo na náhradu škody. Uviedol, že ak žalobca uplatnil nárok na náhradu škody, ide o občianskoprávny vzťah a pri posudzovaní tohto nároku sa aplikuje § 106 OZ o premlčaní, ktorý upravuje kratšiu subjektívnu a dlhšiu objektívnu premlčaciu dobu. Konštatoval, že začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby môže byť rozdielny vo vzťahu k vedomosti poškodeného o škodcovi a k jeho vedomosti o škode. V danom prípade súd ohľadne aplikácie § 106 OZ ustálil, že moment odkedy sa poškodený o škode dozvedel je zrejmý z faktúry č. XX/XXXX zo dňa 07.04.2015, kedy mu bola vyfakturovaná odmena za práce a ktorú následne určil na úhradu, pričom žalobca vyfakturoval žalovanému v 2. rade výšku škody na poškodenom železničnom vozidle na základe faktúry č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 13.04.2015. Uviedol, že objektívna premlčacia doba je trojročná a začína plynúť od okamihu škodnej udalosti, subjektívna premlčacia doba je dvojročná a pre začatie jej plynutia je významný (primárny) subjektívny prvok, pozostávajúci z toho, kedy sa poškodený dozvie nielen o škode, ale sa dozvie aj to, kto za túto škodu zodpovedá. Zdôraznil, že vzájomný vzťah subjektívnej a objektívnej lehoty je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí. S poukazom na uvedené konštatoval, že v danom prípade nastala škodná udalosť dňa 24.11.2014, vinník bol zrejmý zo Správy zo dňa 30.01.2015 a výška škody bola oznámená na základe faktúry za opravu č. XX/XXXX, ktorú žalobca akceptoval vystavením príkazu na úhradu dňa 07.04.2015, teda dvojročná subjektívna lehota uplynula dňa 08.04.2017. Súd mal za to, že v danom prípade sa lehoty počítajú podľa ustanovení § 122 OZ. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že lehota na podanie žaloby zachovaná nebola, nakoľko žaloba bola osobne podaná 24.05.2017, preto námietku premlčania zo strany žalovaného v 1. rade súd vyhodnotil ako dôvodnú a žalobu zamietol.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Svoje podanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

Poukázal na § 15 ods. 1 zákona o PZP, § 100 ods. 1, § 106 ods. 1 a § 104 OZ. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého v danom prípade dňom 14.04.2017 žalobcovi márne uplynula dvojnásobná lehota na uplatnenie práva na náhradu škody s tým, že uvedeným dňom mu skončilo aj plynutie subjektívnej lehoty. Keďže ku škodovej udalosti došlo dňa 24.11.2014 vyjadril názor, že k márnemu uplynutiu lehoty na uplatnenie práva na náhradu škody nemohlo dôjsť 24.11.2016, nakoľko objektívna premlčacia lehota je trojnásobná (ak nejde o škodu spôsobenú úmyselne) a začína plynúť od udalosti, z ktorej vznikla škoda. Zdôraznil, že pri právach na plnenie z poistenia, aj pri aplikácii § 106 OZ, je potrebné premlčaciu dobu, z hľadiska začiatku jej plynutia, posudzovať podľa § 104 OZ, ktorý určuje začiatok plynutia premlčacej doby odchýlne a fakticky predlžuje premlčaciu dobu o jeden rok. Uviedol, že tento záver platí pre všetky druhy poistenia, vrátane povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, keďže právom z plnenia poistenia je v zásade vždy náhrada škody, z čoho vyplýva, že § 104 OZ je vo vzťahu k § 106 OZ, v prípade práv na plnenie z poistného, špeciálnym ustanovením. Ďalej uviedol, že poistnou udalosťou na účely zákona o PZP sa rozumie vznik povinnosti poisťovateľa alebo kancelárie nahradíť vzniknutú škodu, premlčacia doba začala v danom prípade plynúť až za rok po poistnej udalosti a nemohla uplynúť skôr ako 24.11.2018. Konštatoval, že § 104 OZ nerozlišuje objektívnu a subjektívnu premlčaciu dobu. Mal preto za to, že žalobou podanou na súde dňa 24.04.2017 svoj nárok uplatnil včas. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Košice sp. zn. 4Co/61/2012. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vyššie uvedenými podstatnými tvrdeniami nezaoberal a s predmetnou argumentáciou sa nevysporiadal. Namietal, že súd aplikoval v danom prípade výlučne § 106 OZ a neaplikoval § 104 OZ a nezaoberal sa tým, že aj v predmetnom prípade ide o právo na plnenie z poistenia, resp. nezaoberal sa predloženým listinným dôkazom - rozhodnutím Krajského súdu Košice sp. zn. 4Co/61/2012. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný v 1. rade podaním doručeným súdu dňa 07.05.2018. Nestotožnil sa s námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a mal za to, že súd prvej inštancie vykonal všetky dôkazy potrebné pre náležité posúdenie premlčania žalobcom uplatnených nárokov a vec správne právne posúdil. S prihliadnutím na doterajšie vyjadrenia a uznesenie Ústavného súdu SR č.k. I ÚS 406/2015-17 zo dňa 07.10.2015, sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, podľa ktorého mal byť aplikovaný § 104 v spojení s § 106 ods. 2 OZ. Zdôraznil, že medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade nebol v súvislosti so škodovou udalosťou zo dňa 24.11.2014 nikdy založený poistný pomer, žalobca sa v konaní domáha od žalovaných náhrady škody, a preto tu v zmysle § 15 ods. 2 zákona o PZP nie je možné aplikovať § 104 OZ. Poukázal na to, že vyššie uvedené uznesenie Ústavného súdu SR sa zaoberalo uznesením toho istého odvolacieho senátu Krajského súdu v Košiciach, ako bol senát, ktorý vydal uznesenie 4Co/61/2212 (na ktoré poukazoval žalobca) a v ktorom tento senát zmenil svoj právny názor na posudzovanie aplikácie, resp. neaplikácie § 104 OZ v prípade uplatňovania nárokov na náhradu škody podľa zákona o PZP. Zdôraznil, že žalobca mal vedomosť o zodpovednej osobe a výške škody najneskôr dňa 07.04.2015, na základe čoho mu subjektívna lehota na uplatnenie jeho nárokov na náhradu škody voči žalovaným uplynula v zmysle § 106 ods. 1 OZ už dňa 08.04.2017, pričom žalobca si uplatnil svoje nároky až dňa 24.05.2017, teda po uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty. Konštatoval, že vznesením účinnej námietky premlčania zo strany žalovaných, došlo k zániku súdnej vymáhateľnosti žalobcom uplatnených nárokov v tomto konaní. K otázke povinnosti súdu prihliadať na účinne vznesenú námietku premlčania poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/194/2011 zo dňa 27.11.2012. Okrem toho uviedol, že k otázke posúdenia premlčania žalobcom uplatnených nárokov sa súd prvej inštancie náležite vyjadril v bodoch 14. - 21. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Odvolací dôvod, spočívajúci v tom, že súd nevykonal žalobcom navrhované dôkazy v podobe predloženého rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Co/61/20012 zo dňa 06.11.2014, označil za nedôvodný. Uviedol, že strany sporu boli v priebehu súdneho konania riadne oboznámené so žalobcom namietaným rozhodnutím, na toto žalovaný v 1. rade na pojednávaní dňa 19.02.2018 aj náležite reagoval predložením uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 406/2015, preto nemohlo dôjsť k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP. Uplatnený nárok žalobcu považoval preto za nedôvodný. S ohľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a žalovanému v 1. rade priznal náhradu trov odvolacieho konania.

4. Ďalšie vyjadrenie nebolo podané.

5. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozsudku v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP oznámený na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave), dospel k záveru, že napadnutý rozsudok č.k. 28Cb/78/2017-64 zo dňa 19.02.2018 je potrebné potvrdiť ako vo výroku vecne správny.

6. Podľa § 1 ods. 1 a 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), tento zákon upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním. Právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

7. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o PZP“), náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

8. Podľa § 15 ods. 2 zákona o PZP, na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila.

9. Podľa § 106 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

10. Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

11. Podľa § 122 ods. 1 a 2 OZ, lehota určená podľa dní začína sa dňom, ktorý nasleduje po udalosti, ktorá je rozhodujúca pre jej začiatok. Polovicou mesiaca sa rozumie pätnásť dní. Koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Ak nie je takýto deň v poslednom mesiaci, pripadne koniec lehoty na jeho posledný deň.

12. Podľa § 185 ods. 1 CSP, súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

13. Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

14. Podľa § 193 CSP, súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

15. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

16. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

17. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 1 CSP sa v zásade stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 28Cb/78/2017-64 zo dňa 19.02.2018, pretože vo výroku vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalobca neargumentuje žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie daného rozhodnutia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Na zdôraznenie správnosti napádaného rozhodnutia uvádza odvolací súd nasledovné:

18. Žalobca v odvolaní namietal, že pri aplikácii § 106 OZ je potrebné premlčaciu dobu, z hľadiska začiatku jej plynutiam posudzovať podľa § 104 OZ, ktorý určuje začiatok plynutia premlčacej doby odchyľne a fakticky predlžuje premlčaciu dobu o jeden rok. Vyjadril názor, že § 104 OZ je vo vzťahu k § 106 OZ, v prípade práv plnenia z poistenia, špeciálnym ustanovením. Vzhľadom na uvedené sa žalobca domnieval, že premlčacia doba začala v danom prípade plynúť až rok po poistnej udalosti a nemohla uplynúť skôr ako 24.11.2018, preto uplatnil svoj nárok včas. Odvolací súd sa s takouto argumentáciou žalobcu nestotožnil. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, ako je vzťah ustanovenia § 15 ods. 2 zákona o PZP a § 106 OZ vnímaný odbornou literatúrou. Keďže v povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla platí, že poškodený má možnosť priamo si uplatniť právo na náhradu škody voči poisťovni, bolo potrebné sa vyporiadať aj s priamou konkurenciou ustanovení § 104 a § 106 OZ. Právo voči poisťovni totiž je aj uplatnením práva na poistné plnenie, aj uplatnením práva na náhradu škody, ktorú je poisťovňa povinná prostredníctvom svojho plnenia v zákonom stanovenom rozsahu uhradiť. Správne pochopenie právneho základu nároku poškodeného voči poisťovni sa pretavilo aj do ustanovenia § 15 ods. 2 zákona o PZP, čím sa zároveň odstránila diskrepancia, ktorá by bola daná v prípade absencie tohto ustanovenia. Keďže výplata náhrady škody poisťovňou je poistným plnením, v prípade opomenutia zjednotenia úpravy premlčania voči škodcovi a voči poisťovni, by nastala paradoxná situácia, keď by nárok poškodeného voči škodcovi bol v určitom čase premlčaný, ale nárok poškodeného voči poisťovni by vzhľadom na § 104 OZ premlčaný byť nemusel. Z ustanovenia § 15 ods. 2 zákona o PZP a § 106 ods. 1 OZ je zrejme, že právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď budú kumulatívne splnené dve podmienky, a to vedomosť poškodeného o škode a o tom, kto za škodu zodpovedá. (Petruľák, M., Šulíková, M. Poistné zmluvy. Praha: C. H. Beck, 2012, 392 s.)

19. Odvolací súd sa s uvedeným výkladom dotknutých ustanovení § 15 ods. 2 zákona o PZP a § 104, § 106 OZ plne stotožňuje. Takáto interpretácia zodpovedá pravidlám formálnej logiky, potrebám praxe i samotnému zneniu ustanovenia § 15 ods. 2 zákona o PZP. Vzhľadom na uvedené sa na posudzovaný prípad neaplikuje ustanovenie § 104 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 15 ods. 2 zákona o PZP výslovne ustanovuje, že na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi, platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila. V poznámke pod čiarou č. 22 k ustanoveniu § 15 ods. 2 zákona o PZP je odkaz na § 106 Občianskeho zákonníka. V zmysle ustanovenia § 106 ods. 1 a 2 OZ „právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.“ Ustanovenie § 106 OZ teda upravuje jednak kratšiu dvojročnú subjektívnu lehotu a jednak dlhšiu trojročnú objektívnu lehotu na uplatnenie práva na náhradu škody poškodeným. V uvedených lehotách sa premlčí právo na náhradu škody, a to tak vo vzťahu k škodcovi, ako aj vo vzťahu k poisťovni, pričom vzájomný vzťah týchto lehôt je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému plynie druhá lehota.

20. Súd prvej inštancie sa inštitútom premlčania vyčerpávajúcim spôsobom zaoberal už v odôvodnení napadnutého rozsudku, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné opätovne uvádzať, čo je podstatou a účelom tohto inštitútu. Rovnako súd prvej inštancie dostatočným spôsobom charakterizoval plynutie subjektívnej a objektívnej premlčacej doby v zmysle ustanovenia § 106 ods. 1 a 2 OZ, preto na tento výklad odkazuje. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie v bode 21. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia o tom, kedy začala žalobcovi plynúť subjektívna premlčacia lehota, a to vo vzťahu k vedomosti poškodeného o škodcovi a k jeho vedomosti o škode. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie je zrejme, že škodová udalosť nastala dňa 24.11.2014, vinník bol zrejmy

zo Správy zo dňa 30.01.2015 a moment, kedy sa poškodený o škodu dozvedel je zrejmý z faktúry č. XX/XXXX zo dňa 07.04.2015. V zmysle ustanovenia § 122 OZ, subjektívna lehota dva roky, začala plynúť dňom 08.04.2015 a uplynula dňa 08.04.2017, t.j. ešte pred uplynutím objektívnej premlčacej lehoty, ktorá začala plynúť odo dňa, keď došlo ku škodovej udalosti. Odvolací súd zdôrazňuje, že právo sa premlčí uplynutím tej z lehôt, ktorá uplynie ako prvá. Keďže žaloba bola na súd podaná dňa 24.05.2017 je zrejmé, že bola podaná až po uplynutí premlčacej lehoty. Vzhľadom na dôvodnosť uplatnenej námietky premlčania zo strany žalovaného v 1. rade, súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobcom uplatnený nárok zamietol.

21. Odvolací súd dáva do pozornosti, že napriek tomu, že súd prvej inštancie vyhodnotil právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade výlučne ako právo na náhradu škody, i keď v zmysle vyššie uvedeného je zrejmé, že právo voči poisťovni je okrem uplatnenia práva na náhradu škody aj uplatnením práva na poistné plnenie, nemalo to vplyv na správnosť napadnutého rozhodnutia, pretože premlčanie práva poškodeného voči poisťovni sa spravuje práve podľa ustanovení o náhrade škody rovnako, ako premlčanie práva poškodeného voči škodcovi. Vzhľadom na uvedené bolo, nárok žalobcu ako poškodeného voči žalovaným, potrebné posudzovať podľa ustanovenia § 106 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka o náhrade škody, ktoré súd prvej inštancie na prejednávanej vec správne aplikoval. Odvolací súd sa okrem toho nestotožnil so záverom súdu v bode 20. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktorý plynutie subjektívnej premlčacej lehoty odvodzoval, okrem iného, aj od faktúry č. XXXXXXXXXX zo dňa 13.04.2015, ktorou žalobca vyfakturoval žalovanému v 2. rade výšku škody na poškodenom železničnom vozidle. Je potrebné zdôrazniť, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že poškodený sa o škodu dozvedel už skôr, a to z faktúry č. XX/XXXX zo dňa 07.04.2015, preto subjektívna premlčacia lehota začala plynúť dňom 08.04.2015. Uvedenú skutočnosť správne konštatoval aj súd prvej inštancie v bode 21. odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď uviedol, že dvojročná subjektívna lehota uplynula dňa 08.04.2017, a preto správne vyhodnotil námietku premlčania zo strany žalovaného v 1. rade ako dôvodnú, čo malo za následok zamietnutie žaloby.

22. Žalobca v odvolaní ďalej namietal, že súd prvej inštancie sa jeho argumentmi o potrebe aplikácie ustanovenia § 104 OZ nezaoberal a žiadnym spôsobom nevysporiadal, ako ani s predloženým listinným dôkazom - rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Co/61/2012, preto nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza podľa žalobcu z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vo vzťahu k nevykonaniu dôkazu - rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Co/61/2012, odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle § 185 ods. 1 CSP, súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Okrem toho, všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu a predovšetkým v zmysle § 193 CSP, súd prvej inštancie nebol v uvedenom prípade rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Co/61/2012 viazaný a svoj odlišný právny názor riadne a presvedčivým spôsobom odôvodnil, uviedol z akých dôvodov nárok žalobcu posudzoval podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o náhrade škody. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, aplikoval správne ustanovenia právnych predpisov a uviedol, prečo posudzoval nárok žalobcu podľa § 15 ods. 2 zákona o PZP a § 106 OZ.

23. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

24. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené, napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 28Cb/78/2017-64 zo dňa 19.02.2018 potvrdil ako vo výroku vecne správny.

25. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods.1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaní majú voči žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).